

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/148/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3212204436
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emília Zimová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3212204436.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Emílie Zimovej a sudcov JUDr. Gabriely Janákovvej a Mgr. Ivana Kubínyiho v právnej veci navrhovateľa: X., s.r.o. so sídlom B., X. ul. XX, IČO 35 807 598, zast. G. X., s.r.o., B., U. č. 4, B., IČO 36 864 421, konajúcim doc. JUDr. B. G., PhD., advokátom a konateľom, proti odporcovi: Q. J., za ktorú koná F. Q. Q. J., o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 12. decembra 2013, č.k. 6C/113/2012-129, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e** .

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd napadnutým rozsudkom zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania. Ďalším výrokom zamietol aj návrh vo veci samej. Odporcovi náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie odôvodnil konštatovaním, že nepovažoval za opodstatnený návrh navrhovateľa na prerušenie konania ako aj návrh vo veci samej.

Pokiaľ ide o návrh na prerušenie konania, tak uviedol všeobecne platné zásady vyplývajúce zo znenia ustanovenia § 109 ods. 1 písm. b/, ako aj odseku 2 písm. c/, podľa ktorých povinnosť súdu prerušiť konanie vzniká len vtedy, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú súd nie je oprávnený riešiť. Možnosť súdu prerušiť konanie vzniká vtedy, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať vplyv pre rozhodnutie súdu a touto otázkou môže byť len rozhodnutie o takej skutočnosti, ktorá je objektívne spôsobilá mať vplyv na rozhodnutie vo veci samej a nie vo veci, týkajúcej sa ústavnosti rozhodnutia, ktorým bolo rozhodnuté o tom, že sudca nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci. V predmetných veciach bolo rozhodnuté odvolacím súdom o nevyvúčení zákonného sudcu súdu prvého stupňa, pričom zákonný sudca je takýmto rozhodnutím viazaný a podanie sťažnosti navrhovateľa na Ústavný súd Slovenskej republiky, proti rozhodnutiu, ktorým sudca nebol vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci nemôže byť dôvodom na prerušenie konania, pretože rozhodnutie vo veci samej nezávisí od tejto skutočnosti a rovnako v uvedenom konaní sa nerieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu vo veci samej. Vyslovil názor, že samotné podanie ústavnej sťažnosti a tvrdenie navrhovateľa o porušení jeho základných práv bez ďalšieho nezakladá žiadny právny následok so začatými súdnymi konaniami, nespôsobuje automaticky odklad vykonateľnosti uznesenia odvolacieho súdu, ktorý rozhodoval o nevyvúčení zákonného sudcu.

Pokiaľ ide o rozhodnutie vo veci samej, tak poukázal na postup tamojšieho súdu v exekučnej veci sp.zn. 4Er/560/2010, kedy oprávnený dňa 21.04.2010 podal návrh na vykonanie exekúcie na Exekútorskom úrade súdneho exekútora JUDr. J. A. so sídlom v B.. Domáhal sa vymoženía pohľadávky na podklade exekučného titulu Rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu voči povinnému P. F.. Exekučné konanie

bolo vedené u súdneho exekútora pod spis. zn. EX 5935/10 a na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou pod spis. zn. 4Er/560/2010. Exekútor požiadal exekučný súd o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 25.06.2010. Listom zo dňa 05.08.2010 vyzval exekučný súd oprávneného, aby v lehote 10 dní od doručenia výzvy predložil súdu zmluvu o úvere s povinným. Oprávnený výzvu prevzal dňa 09.08.2010. Oprávnený na výzvu nereagoval a zmluvu nepredložil. Uznesením č. k. 4Er/460/2010-11 zo dňa 08.09.2010 exekučný súd konanie zastavil pre nesplnenie podmienok konania. Oprávnený následne dňa 10.09.2010 doložil zmluvu o úvere a dňa 30.09.2010 podal voči uzneseniu odvolanie. Odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie z dôvodu, že oprávnený nedostatok podmienky konania odstránil v odvolacom konaní. Vec bola súdu prvého stupňa vrátená dňa 22.11.2010. Listom zo dňa 01.03.2011 bol oprávnený vyzvaný na predloženie zmenky, ktorú predložil dňa 16.03.2011. Uznesením č. k. 4Er/560/2010-39 zo dňa 03.08.2012 exekučný súd žiadosť o udelenie poverenia zamietol z dôvodu rozporu exekučného titulu so zákonom. Oprávnený podal proti uzneseniu odvolanie a odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 25.10.2012. Navrhovateľ svoj nárok vo svojom základe zdôvodňoval nesprávnym úradným postupom exekučného súdu. Tento mal spočívať v nerozhodnutí o žiadosti o udelenie poverenia v lehote stanovenej Exekučným poriadkom, v prieťahoch v konaní a v postupe exekučného súdu, ktorého výsledkom bolo rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, keď podľa žalobcu súd neoprávnenne skúmal predložený exekučný titul. Z uvedeného dospel súd k záveru, že nárok navrhovateľa je uplatnený tak pre nesprávny úradný postup - nerozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia v exekučnom konaní v zákonnej lehote a prieťahy v konaní pri rozhodovaní o žiadosti, ako aj pre nezákonnosť rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, hoc zamietnutie žiadosti navrhovateľ zdôvodňuje postupom, ktorý predchádzal tomuto rozhodnutiu. Pokiaľ ide o navrhovateľom tvrdené nerozhodnutie exekučného súdu o žiadosti v zákonnej lehote a prieťahy exekučného súdu v konaní pri rozhodovaní o nej, tak súd dospel k záveru, že k takémuto nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu nedošlo. Exekučný poriadok v ust. § 44 ods. 2 v čase začatia exekučného konania stanovoval 15 - dňovú lehotu iba pre udelenie poverenia exekútorovi na vykonanie exekúcie, ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Táto lehota pritom plynula od doručenia žiadosti exekútora súdu, nie od začatia exekučného konania. V žiadnom prípade však táto lehota neplatila pre iné rozhodnutie súdu o žiadosti exekútora, a to ani na rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. Pre iné rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia tak platila iba všeobecná povinnosť konať a rozhodnúť o nej v primeranom čase bez zbytočných prieťahov tak, aby to zodpovedalo právu oprávneného na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V danom prípade exekučný súd o žiadosti rozhodol viac ako po dvoch rokoch od jej doručenia exekučnému súdu. Oprávnený však prispel k dĺžke exekučného konania tým, že nepredložil včas požadované doklady a v dôsledku toho bolo konanie zastavené. Toto rozhodnutie bolo zrušené iba v dôsledku toho, že oprávnený doklady predložil v odvolacom konaní. Exekučný súd však prvýkrát o žiadosti rozhodol o zastavení exekučného konania ani nie po dvoch mesiacoch od jej doručenia a odvolací súd rozhodol a vec bola vrátená súdu prvého stupňa do 5 mesiacov od doručenia žiadosti exekučnému súdu. Dobu od podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do rozhodnutia o nej zastavením konania a následného rozhodovania o odvolaní a vrátenia veci súdu prvého stupňa vzhľadom na potrebu skúmania exekučného titulu a nečinnosť oprávneného nemožno považovať za prieťahy v konaní, ani za rozhodnutie v lehote, ktorá by bola neprimeraná vo vzťahu k právu navrhovateľa na súdnu ochranu - právu, aby jeho vec bola v primeranej lehote prejednaná a rozhodnutá. V danej exekučnej veci však jednoznačne došlo k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu, konkrétne k zbytočným prieťahom v konaní, keď po vrátení veci odvolacím súdom prvostupňový súd rozhodol o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia po viac ako 20 mesiacoch. Je pravdou, že v tomto období exekučný súd vykonal úkon - vyzval oprávneného na predloženie zmenky, no tento úkon mohol vykonať skôr, a to spolu s výzvou oprávnenému na predloženie zmluvy o úvere. Nečinnosť súdu v trvaní 20 mesiacov je jednoznačne dobou, ktorú možno považovať za zbytočné prieťahy v konaní. Napriek tomu však nebolo možné priznať navrhovateľovi ani požadovanú náhradu majetkovej škody a ani náhradu nemajetkovej ujmy, pretože pokiaľ navrhovateľ namietal proces - postup súdu, ktorý predchádzal vydaniu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, tak v tomto nemožno hovoriť o nesprávnom úradnom postupe. Nesprávny úradný postup z hľadiska zákona je iba taký postup, ktorým konajúci súd porušuje právne predpisy, no nemá svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí. Navrhovateľ namieta postup skúmania exekučného titulu, ktorého výsledkom bolo rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia. Na základe tohto je namieste posúdiť nárok navrhovateľa ako nárok na náhradu škody z nezákonného rozhodnutia. Rozhodnutie o

zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia však nebolo príslušným orgánom pre nezákonnosť zrušené alebo zmenené a otázku nezákonnosti rozhodnutia nemožno posudzovať ako otázku predbežnú. Súd nie je oprávnený skúmať, či exekučný súd postupoval správne alebo nie, ak preskúmaval exekučný titul a výsledkom skúmania bolo rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. Navrhovateľ nepreukázal výšku majetkovej škody relevantnými dôkazmi a na jej preukázanie ani nenavrhol žiaden dôkaz. Táto ani nevyplýva z exekučného spisu tunajšieho súdu. Okrem toho nárok v časti majetkovej škody navrhovateľ výlučne zdôvodňuje tak, že táto mu vznikla v dôsledku rozhodnutia súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, čiže okolnosťou, ktorú nie je konajúci súd oprávnený skúmať ako predbežnú otázku a rozhodnutie nebolo zákonným spôsobom zrušené alebo zmenené. Navrhovateľ zároveň žiadnym dôkazom nepreukázal a ani nenavrhol žiaden dôkaz na preukázanie priamej príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom exekučného súdu a majetkovou škodou navrhovateľa. Pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, bolo by možné ju navrhovateľovi priznať v prípade, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Navrhovateľ však ani len nenavrhol žiaden dôkaz, ktorý by mal preukázať, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením.

Proti rozsudku podal v zákonnej lehote prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie navrhovateľ, ktorý navrhol jeho zrušenie a vrátenie veci okresnému súdu na ďalšie konanie. V odvolaní uplatnil dôvody na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. a/, ďalej písm. c/, d/, f/ O.s.p. Súdu prvého stupňa tak vyčítal, že prejednal vec v neprítomnosti odporcu (zrejme mal na mysli navrhovateľa). Poukázal na to, že navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi, a preto súd nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O.s.p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Zotrval na svojom stanovisku, že sudcovia okresného súdu sú vylúčení, v dôsledku čoho navrhovateľ podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na Ústavný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Konečné rozhodnutie neprichádzalo do úvahy aj preto, že v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Navrhovateľ sa taktiež nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal ani k dôkazom, na ktorých založil svoje rozhodnutie. Ďalej súdu vyčítal, že rozhodol bez toho, aby umožnil navrhovateľovi s cieľom ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci a nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov a nemal možnosť sa k týmto dôkazom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Ďalej tvrdil, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania a pokiaľ tak súd prvého stupňa urobil, porušil právo navrhovateľa na kontradiktórny súdny proces.

Pokiaľ ide o majetkovú škodu, tak súdu prvého stupňa vyčítal, že ignoroval všetky tvrdenia navrhovateľa o majetkovej škode s tým, že navrhovateľ hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku. Ďalej prejavil nespokojnosť s tým, že súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, keď sám zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiadne objektívne ospravedlňujúce dôvody.

Odporca sa k odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd preskúmal vec v zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a zistil, že rozsudok okresného súdu je potrebné potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p., pretože je vo výroku vecne správny. Rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu.

Rozsudok alebo uznesenie, ktorým sa končí konanie vo veci samej možno v zmysle ust. § 205 ods. 2 O.s.p. odôvodniť len okolnosťami uvedenými pod písmenami a/ - f/ citovaného zákonného ustanovenia.

Navrhovateľ vo svojom odvolaní uplatňuje dôvody na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. a/, c/, d/, f/ citovaného zákonného ustanovenia.

Odvolací súd preskúmaním zistil, že dôvody odvolania, uplatnené navrhovateľom nie sú dané.

Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. je daný v prípade, ak v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.

Za takúto vadu považuje navrhovateľ predovšetkým tú skutočnosť, že mu ako účastníkovi konania bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

Zo spisu však vyplýva, že súd prvého stupňa určil termín pojednávania na 12.12.2013, a to dňa 25.septembra 2013, pričom predvolanie bolo doručené navrhovateľovi 27.09.2013.

Navrhovateľ mailom zo dňa, ktorý došiel okresnému súdu 06.12.2013 žiadal „zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu“. Z prílohy vyplýva, že navrhuje prerušiť konanie do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevyhlásenia sudcu povereného prejednávateľ vec. Zo spisu ďalej vyplýva, že nadriadeným Krajským súdom v Trenčíne bolo už rozhodnuté o námietke zaujatosti sudcov Okresného súdu Bánovce nad Bebravou, a to uznesením č.k. 17NcC/486/2012-16 zo dňa 18.októbra 2012. O tvrdení navrhovateľa, že v takýchto prípadoch rozhodoval výlučný sudca, už bolo rozhodnuté Najvyšším súdom vo viacerých rozhodnutiach, napr. v uznesení zo dňa 31. mája 2010 v konaní sp.zn. 3NcC/14/2010, z ktorého vyplynulo, že dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá samotná skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej odporcom je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo a Najvyšší súd aj v konaní 3Cdo 102/2013 konštatoval, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý podľa tvrdenia navrhovateľa svojím nesprávnym úradným postupom v inej veci založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2013. Navrhovateľ preto nežiadal o odročenie pojednávania z dôležitých dôvodov. Samotnú okolnosť, že navrhovateľ aj po rozhodnutí nadriadeného súdu o nezaujatosti vec prejednávajúceho sudcu považoval tohto za zaujatého a odmietal sa zúčastniť pojednávania, nemožno akceptovať ako dôvod pre odročenie pojednávania, pretože otázka zaujatosti sudcu bola vyriešená postupom stanoveným Občianskym súdnym poriadkom a nepredstavovala preto pre súd prvého stupňa prekážku pojednávania a vo veci.

K odňatiu možnosti konať pred súdom nedošlo ani v odvolaní namietaným neumožnením reagovať na vyjadrenie protistrany, oboznámiť sa s vykonanými dôkazmi, vyjadriť sa k dôkazom, navrhnúť ďalšie dôkazy a všeobecne porušením práva na kontradiktórny proces. Súd prvého stupňa totiž nariadením pojednávania umožnil navrhovateľovi realizáciu viacerých práv, ktorých porušenie navrhovateľ namieta. Pokiaľ sa navrhovateľ pojednávania nezúčastnil bez toho, aby na jeho strane bol pre neúčast' daný dôležitý dôvod, nie je realizácia procesných práv navrhovateľa, ktorú umožňuje práve pojednanie, pochybením súdu prvého stupňa, ale iba dôsledkom konania samotného navrhovateľa.

Vyjadrenie odporcu k návrhu na začatie konania bolo pritom navrhovateľovi doručené spolu s predvolaním na pojednanie, a preto neobstojí námietka, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu. Okrem toho nariadením pojednávania s riadnym poučením podľa § 120 ods. 4 O.s.p. súd prvého stupňa vytvoril navrhovateľovi možnosť uplatniť právo na kontradiktórny proces v plnom rozsahu, a preto neobstoja jeho námietky uvádzané v odvolaní o tom, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam protistrany, k dôkazom a sám navrhnúť dôkazy. Navrhovateľ bez ospravedlniteľného dôvodu túto možnosť nevyužil, keď sa pojednávania nezúčastnil bez toho, aby mal na to dôležité dôvody. Pokiaľ za tejto situácie nenavrhol pred vyhlásením uznesenia o skončení dokazovania ďalšie dôkazy, ostali neskoršie dôkazné návrhy v odvolacom konaní prípustné iba za podmienok podľa § 205 písm. a/ ods. 1 O.s.p., ktoré však naplnené neboli. Pre vykonanie dôkazu znaleckým posudkom v odvolacom konaní, tak ako ho navrhoval navrhovateľ preto neboli splnené procesné podmienky.

Pokiaľ sa jedná o znalecký posudok na výšku škody, tak takýto dôkaz treba považovať za nadbytočný, pretože v prípade nepreukázania nesprávneho úradného postupu, ako jednej zo základných podmienok vzniku škody je otázka výšky škody bezpredmetná.

Navrhovateľ nedôvodne namieta porušenie svojich procesných práv v súvislosti s tým, že sa vo veci neuskutočnilo ústne pojednanie, pričom nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Zrejme ušlo pozornosti navrhovateľa, že v danom prípade nešlo o takýto prípad, súd prvého stupňa

nerozhodoval bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 115a O.s.p., ale riadne nariadil pojednávanie podľa § 114 O.s.p.

Rovnako po preskúmaní veci odvolací súd sa nestotožňuje s názorom navrhovateľa o tom, že by odôvodnenie napadnutého rozsudku nespĺňalo požiadavky stanovené ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku naopak vyplýva, že súd prvého stupňa sa veľmi podrobne zaoberal navrhovateľom tvrdeným nerozhodnutím exekučného súdu o žiadosti v zákonnej lehote a dospel k záveru, že k takémuto nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu nedošlo, keď exekučný poriadok v ust. § 44 ods. 2 v čase začatia exekučného konania stanovoval 15 - dňovú lehotu iba pre udelenie poverenia exekútorovi na vykonanie exekúcie, ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, pričom táto lehota plynula od doručenia žiadosti exekútora súdu, nie od začatia exekučného konania. V žiadnom prípade však táto lehota neplatila pre iné rozhodnutie súdu o žiadosti exekútora, a to ani na rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia.

Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p. je daný v prípade, ak súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností.

Z odvolania nie je zrejmé, o ktoré nevykonané dôkazy, ktoré by boli v priebehu prvostupňového konania navrhované a súdom prvého stupňa nevykonané, sa jedná, pričom zo spisu takýto dôkazný návrh navrhovateľa nevyplýva.

Dôvod na odvolanie podľa ust. § 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p. preto nemožno považovať za opodstatnený.

Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. (rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci) je daný v prípade nesprávnej aplikácie a výkladu právnej normy, prípadne použitia právnej normy, ktorú na skutkový stav vôbec nemožno použiť.

Navrhovateľ vo svojom odvolaní konkrétne neuvádza, ktoré ustanovenie, najmä hmotnoprávneho predpisu, a to zákona č. 514/2003 Z.z. v znení neskorších predpisov malo byť súdom prvého stupňa nesprávne vyložené, prípadne aplikované. Odvolací súd v rámci svojej prieskumnej činnosti nezistil, že by súd prvého stupňa nesprávne vyložil príslušné ustanovenia zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, prípadne, že by na zistený skutkový stav ustanovenia tohto zákona nesprávne aplikoval.

Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. je daný v prípade nesprávneho postupu súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne, že neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané alebo vyplývajú z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní sa považuje taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúcejmu z ust. § 132 O.s.p., podľa ktorého súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť prvostupňovému súdu v prípade, ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývajú, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov, poprípade poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov účastníkov alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vieryhodnosti je logický rozpor alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje ustanoveniam § 133 - § 135 O.s.p. Odvolacím dôvodom podľa citovaného ustanovenia teda možno napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, na ktorého nesprávnosť je možné usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je teda možné súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je ani dôvod na polemizovanie s jeho skutkovými závermi.

Z uvedených dôvodov boli vo vzťahu k navrhovateľom tvrdeným predpokladom vzniku uplatnených nárokov správne skutkové aj právne závery súdu prvého stupňa a vzhľadom na neexistenciu ním tvrdených predpokladov zodpovednosti za uplatnenú škodu a nemajetkovú ujmu bolo napadnuté rozhodnutie správne.

V odvolacom konaní bol tak úspešný odporca, ktorý by mal v zmysle ust. § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. právo na náhradu trov odvolacieho konania, avšak v súvislosti s odvolacím konaním mu trovy nevznikli, a preto mu neboli priznané.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.